

UJ ÉLETT

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI
HETILAP.

Előfizetési ára:

Negyedévre 120 K.
Fél „ 240 „

TARTALOM: *Kolozsvári:* A magyar ifjuság egysége; *Csanády György:* Babakalács, kis regény; *Palasovszky Béla:* Szonett bánatos szívvel, vers; *Péterfy Tamás:* Régi székely deákok; dr. *Erdélyi László* egyet. t.: A Szeretet ünnepe; dr. *Csengery János* egyet. t.: Magyar Horátius-ából; dr. *Márki Sándor* egyet. t.: Erdély magyar lelke; *Udvarj Jenő:* A repülőgép a kereskedelem és közlekedés szolgálatában; *Gáspár Zoltán:* Gombocz Zoltán; *Papp Remig:* A mikófalvi passiójátékok; *Vajk Magda:* Mese; *Kelemen Andor:* Mesevilág; *Bobula Ida:* Invocatio, vers; *Fetter Gyula:* A határban, novella; *Cserzy Mihály:* Öreg Szeged, (folytatás); *Szöke Sándor:* Pesti képek. stb. . .

Az ifjuság egysége.

Huszonnégy párt tülekedésének lármájától volt hangos, huszonnégy párt ádáz, gyűlöletig vadult küzdelmétől tulfütött heteken át Csonkamagyarország. A keresztény és nemzeti megújulás nagyobb dicsőségére, pártok tömegei küzdöttek a legelvakultabb elszántsággal egymás: és a magyar egység ellen. Huszonnégy párt sajtója hirdetett ádáz harcot egymás ellen. A meghasonlásnak, a széttépetségnek ez a beteg, öntestünket marcangoló háboruja most elpihent, — néhány napra, — hogy új erőt gyűjtve fojtassa ádáz küzdelmét mielőbb, tovább.

A választási háboru e huszonnégy pártja mellett fájó lélekkel meg kell állanunk. Tanulságokat kell levonnunk a harcból, készülnünk e tanulságok egészséges és öntudatos fölhasználására. Magyarország politikájának vezérei ugylátszik semmit sem tanultak a multak csapásaiból, a jelen nyomoruságából. S ma, a még mindig élesen fájó országconkon a régi jelszavakkal, régi módszerekkel, régi elvakultsággal engedték a keresztény-magyar pártok vezérei előtörni a mult sötét erőit, halottnak hitt, lappangó ellenségeinket. A huszonnégy párt vad kavargásában fölbukkantak a forradalmaknak Magyarország széthullásának lelkiismeretlen idegen okozói, — mintha nem is lett volna októberi forradalom, kommün és megszállások. S újraeledésükben épen *magyar és keresztény jelszavakat hangoztató pártok támogatták őket a keresztény magyar egység ellenében!*

E pártos szertetépettségben ma egy reményteljes kép van csupán: *a magyar ifjuság párt-politikai elfogultságtól ment, magyar öntudattól áthatott, szervezett tömegei.* Azé a magyar ifjuságé, amely keservesen tanult háboruelőtti szervezetlenségének következményeiből, azé az ifjuságé, amely a háborukban vérzett, éveket áldozott fiatal életéből, tevékeny harcban állt a megszálló ellenségekkel szemben, — mig itthon, háta mögött a destrukció egyéb aknamunkásainak hűséges fegyvertársaként vett részt a *Galilei* körökben s hasonlóokban tömörült és szervezett idegen fiatalság a mételeyezés, a defaitizmus kárhuzatos munkájában.

Az országot alapjaiban tette tönkre ez évtizedes vakondok munka. Nagymagyarország összeroppat, — szertetört. S e katasztrófából, ugylátszik csak a magyar ifjuság vonta le a tanulságot.

Öntudatra tért s hozzáfogott szívós önvédelmi munkájához. A főiskolából kiszorította az idegen, nemzetrontó elemeket, hatalmas szervezetekbe tömörült amelynek sokezer főnyi tagja mind egy-katonája az intéger és magyar Nagymagyarországnak. Imponálóan mutatta meg erejét nemcsak a magyar kulturális fölény, — irgalmatlan nyomoruságokon át is hűséges, — munkálásában, de tanulságot tett róla, ha kellett, fegyverrel kezében is.

A józan és egészséges ifjuság fölemelte komoly szavát a nemzetgyűlés utolsó hónapjainak

elvadult harcaiban is: élő lelkiismeretként mutatott a jövőre, s követelt békét és megértést a viszálykodók között.

Szava süket füleken csengett el. Az idegenek bedobta és nagyranövelte mérgező és időszerűtlen kérdések: a királykérdés, vallási ellentétek hazug elmérgesítése már-már áthidalhatatlan szakadékot robbantottak magyar és magyar közé, — s e szakadékot a választás ádáz rombolásai még mélyebbé vették a nemzet vérző testébe.

Most itt az idő, hogy az ifjúság legyen tanácsban, intésben és utmutatásban lelkiismerete a szenvedélytől elhomályosult látásu magyar társadalomnak. A magyar ifjúság kért, figyelmeztetett: követelnie kell.

De ehhez szükség van a teljes, külső egységre is. Ma két hatalmas központ tömöríti magában a magyar főiskolai hallgatók falanxait: a *Turul bajtársi szövetség* s a *Magyar Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Szövetsége*. Mindkettőt egyazon lélek, egy öntudatos célkitűzés egy szellem vezérli. El kell hát tűnnie az utolsó látszólagos ellentétnek is, amely még nem hozta mindkét tábor szervezett tömegeit egy vezetés, egységes irányítás kormányára alá.

A huszonnégy magyar pártokat, — eltekintve a multak hamis jelszavain kérődöz jóhiszeműektől, a jelenből kiöregedettektől, az idegen célókért tetszetős jelszavak alatt harcoló idegenektől, — *nem elvek választják el: nem elvek, hanem csak emberek.* Mert Magyarországon mindenki vezér akar és vezér tud lenni, csak.

A józan ifjúságot nem választhatják el ilyen kicsinyes és önző szempontok, az ifjúság egységének kemény öklét, intellektuális egy-energiáját nem lankaszthatják meg személyes torzalkodások. A magyar ifjúság vezeterei nem magukért, de az ifjúság egységéért vezérlelők.

Hisszük, várjuk és meg is követeljük, hogy a két nagy ifjúsági központ már folyó tárgyalásai megteremtik legrövidebb időn belül a magyar ifjúság egyetemes egységét: az integer és magyar Magyarország, a magyar nemzeti kultúra és fajvédelem megbonthatatlan táborát. És akkor jaj a viszályt keverőknek, *de százszor jaj azoknak, akik ezt a magyar ifjúságot próbálják partokra szakítani, önző pártpolitikai céljaik érdekében a magyar egység ellen.*

KOLOZSVÁRI.

Bábakalács.

(Kis regény.)

(Folytatás.)

Sámuel ur a tornácban állott, kedvenc szórakozását, a hangyavásárt szemlélte. A grádiessaroknak volt nekitámasztva egy fertály malomkő, ez alatt leledzett a földalatti vár. A szertefutó cikk-cakkos rejtetekuton szorgos fekete-veres piókok ezreit lehetett sejteni. Az örök csipkedés. Néha hatan, nyolecan is egy morzsaszemet. Olykor baj is támad: kijesi a bejáró, nagy a préda. Példa rá egy ostoba nagy darab döglött giliszta. Tizen esnek neki. Hé-ru — mind a tiz majd megszakad belé, de a giliszta szívós, mint a cigány tüdeje, nyulik, nyulik, a vége már bent van a földalatti folyosón s az eleje még mindig ragad a földhöz. Egy percre szünetel a küzdelem. A vezér tanácsot tart, kiosztja parancsait s akkor pihent erővel újra neki állnak, tépik, rugják, huzzák, taszigálják, hála fejében még egy-két arra járó jószomszéd is segít — puff, egyszerre csak leszakad belőle egy darab és esik hátra a társaság. Sámuel ur akkorát kacagott, hogy visszhangzott belé a pálota. S mivelhogy semmi el nem vész, szükségképen ez a kacaj alattvalói mosolygás formájában ott tükröződött a Kelemen képén, aki most kunkorodott elé a háttérből.

— Kénd nagy tolvaj, Kelemen. Na, miben jár? — kérde Sámuel ur.

— Nem én vagyok a tolvaj, hanem a világ, te-kéntetes ur.

— Maga pedig annak egy része, Kelemen. Hát mi ujság?

Kelemen zsiros sapkát kerepelt a kezében s való-lai gyakori rángatásával jelzé, hogy az elmondandók megértéséhez alapos előkészítés szükségeltetik.

— A cserében jártam, te-kéntetes ur, ma délelőtt, mét hogy a te-kéntetes ur azt parancsóta, hogy hát szélkötő őrfát hozunk a kertiház tetejére szarufának, de hát nem igen akada ott egy sem.

— Bolond maga Kelemen. Egy erdőből nem telik ki tizenhat szarufa? Hát álmodik maga?

— Nem én, te-kéntetes ur. Hanem, ami az erdő-t illeti, hát mán az a pár szál . . .

— Pár szál a maga esze csutkája — förmedt fel Sámuel ur — hogy lesz magának a tegnapi erdőből mára pár szál?

— Hát azt már a te-kéntetes urnak kéne tudni jobban, hogy hányat égettek le a pásztorok, hányat adott el a te-kéntetes ur Zilberstájnnak, hányat építet-tünk el eddig . . .

— A térképeket — kiáltá Sámuel ur — Béla, hozd ki a térképeket. Ott van a negyedik polcon a Borászati Közlöny alatt. Majd megmutatom én kénd-nek, országos zsvány, hogy hány szálnak kell ott még lenni. Fel van rajzolva mind. Nézzen ide, kénd-rabló, haramia, itt van, meg van karikázva szám sze-rint. Ahányszor vágunk, kihuztam egy karikát. Ma-radt még 742, ennyinek kell lenni.

Kelemen nagy jóakaratot igyekezett kimutatni a karikák irányában:

— Hogy, hogy vagyon irásban, hogy nem, nem tudom te-kéntetes ur. De, hogy valójában csak valami száz szál fiatal lehet, annyi bizonyos.